

in het hiernamaals (bij de voorstelling was dat een a.h.w. in de ruimte zwevend, grasgroen, paradijselijk speelvlak).

De ironie van tekst en voorstelling zit hem niet enkel in het feit dat de protagonisten blijkbaar moesten sterven om hun vrijheid te herwinnen, maar ook in de *ooh's* en *aah's* van welbehagen die doorlopend de tekst ritmeren maar zo vaak in subtiele tegenstelling zijn met de inhoud ervan. En op een even subtiele manier hebben we hier plots te maken met politiek theater van het zuiverste water. Dit is wanhoop in een kleed van arcadische vreedzaamheid en daardoor ook wanhopig grappig. Dit is, gestoken in een zelfgenoegzaam ogend pak, een vlijmscherpe kritiek op zelfgenoegzaamheid.

Op alles waaraan een mens wil ontsnappen en waarvoor blijkbaar alleen de dood uitkomst biedt. Maar is het wel de dood, of is dit hiernamaals de ultieme ironie van de *ontkenning* van een verloederde en ondraaglijke wereld?

Door die wereld verzaligd te recupereren en hem als mierzoet Turks fruit weer uit te spuwen, wordt zijn onleefbaarheid superieur ironisch gedecodeerd. Dat is komisch maar ook gruwelijk pijnlijk. Dit koor is een *slotkoor* maar niet in transcendente zin. Het zijn levenden die, onder het mom van opgang, de ondergang bezingen. Een *fin du monde* van het *fin de siècle*.

Dit is een spitse en intelligente vorm van anti-theater, waarin ook geen enkele vorm van theatraliteit meer overeind houdt, behalve de

oerkracht van het woord en hoe het gezegd wil wezen. Een handvol pagina's priemend on-theater. Brecht als het ware, maar dan veel efficiënter.

Colère - Dito'Dito & gasten / Hans Roels

